

MEGYÉSPÜSPÖKSÉG A KANÁRI-SZIGETEKEN

Melchior Cano emlékének

Valamit gondjainkról; főként dogmatikai természetűek, ám bizonyos fokig egyházfegyelmiék is, teszem azt – nem viccelünk – amilyen a gyóntatószékbeli nemi zaklatás. Ezt majd spanyol inkvizíciónk problematizálja, jobbadán leszálló ágában, amidőn már megvonva ténykedésének valódi jogalapja, ám tessék-lássék még működik. Mi *mostan* működünk!

T. lakossága másfélszeresére nőtt. Az uralkodók fényes követői mindegyre ébresztgetik jelenlétükkel az álmos települést. Hol titkos tárgyalások, hol egészen brutálisan gyakorolt állami nyomás érződik az egész izében, vagyis az érdek érvényesítése mezején. Diplomáták, főpapok zúgnak, akárhány törpe egyházmegyéből két-három szervitor is. Fegyveres kísérők, lakájok.

Valamit a témáinkról – ha már egyszer visszacsinálhatatlanul zsinatnak hívnak!, s hozzá „egyetemesnek”, pedig nem is vagyunk éppenséggel azok. Sok hűja annak, miközben hó vagy kopaszság is rendíti Észak hajzuhatagait, no meg mediterrán lustasághajcihő tesz róla, szinte kizárólag ő vitasson ilyesmit: hitvallás, oltáriszentség, kánon, hagyomány, tisztítótűz, kegyelem, bűnbánat, üdvbizonyosság.

Valamit a szigetekről is? Hét nagyobb, négy kisebb. Csodarabságukba száműzetnénk, kivonva teológusi forgalomból a tehetős bal-szerencse által, ha hagynánk magunk és egyáltalán érdekelne mitra hegycúcsa is a Toledóból láthatókon kívül. És mégis: kizárólag utazás, magasba ledobás enyhítheti nekünk mindezt. (De, modernül mondva, olyan ez az egész, akár valamely teszt.)

Megállunk a kisváros felett, mint az idő. Csak a plébánia-templom kínálkozik látnivalóként, akár; jól elég volna a plébánia maga is – szakmai elfogultság – a benne lefolyt életek lélektanilag átvilágító rekonstrukciós kísérleteivel... A két kis múzeum közül valamelyik ha delegálna ilyesmi feladatra staffázst!

A *Bascos* pont kilátásában párosan gyönyörködhetni, és ez nem célzás. És nem is ámítás; panorámás makadám vezet végig a hegylánc szirtjei között, csodás öböl a végén: „parador”, hogy eláll a szó, *predatorságtól* mindenesetre véd a fény-égő strand. (Amiként az angol bulldog vicsoi csillagképe és köztünk is hollandusok lógnak még a tengerpára távlatain.)

Hét nagyobbacska *insula* sorában ez a legkisebb; a többi említése esetleges, és tonképp felesleges is. „Mindent lehet tudni mindenről, pár paraméter alapján, legalábbis az egy halmazbeli mozaikkockák szóródásakor” (kábé Avilai Teréz). – *El Hierro*, ez a neve, illetőleg „rejtett szigetnek” nevezték el, akiknek teste évszázadokkal ezelőtt fakult kísértetté a naptól e Legdélibb Ponton.

Leginkább errefelé nem fejezzük be, velük, a körutazást, amelyet igazából el se kezdtünk, és így tettünk legjobban. Császári kegy ne kényszerítsen erre!, még kevésbé a saját magunk által szorgalmazott *rezidenciális parancs*, legalábbis szükséglet. Belső szükséglet, úgy értjük; a hajnalló új kor sugarai, ahogy országra s gyarmatára törnek (az átmenetileg ékszerdobozként tündöklőre).

*

Mit nekünk *Carolus imperator!*, ha ki úgy hiszi: a világvégére elmennének, csak azért, hogy legyen már nekünk is püspökségünk?! „Saját világ”, úgymond, mintha a *sajátlás* nem épp azáltal szűnne az igényességnek, mert közli: Csak „világotok” a *sajátotok*, mely környez! Hisz az E Világon belül, míg az övé *ee kívül*... Archimédészi pontként Columbus hátával, ki *innen* indul s tűnik el örökké.